

архимандрит Андреј (Конанос)
КАКО СЕ ИЗБОРИТИ СА ЗАБРИНУТОШЋУ

Свима нама је потребно да не будемо тврдоглави, да не будемо упорни у достизању свог циља и тада се нећемо ни бринути, нећемо патити, већ ћемо бити у стању да спокојно кажемо: „Нека на свему буде воља Божија! Господ ће све уредити.“ Хајде да се учимо на примеру Светитеља који не само да нису туговали када нису добијали оно што су желели, већ нису ни туговали када би нешто изгубили. То их није бринуло, није узнемиравало, они су то примали са миром у срцу и са захвалношћу Богу, а о губитку су спокојно говорили: „Добро је што ми је Бог допустио да ово изгубим!“

Међутим, ако ја са осећањем забринутости сада кренем на Свету Гору ја ћу је носити у себи и тамо. Данашњи светогорски монаси су људи нашег времена, нису дошли са друге планете, још увек нису анђели већ људи. Међутим, стари Светогорци који су отишли из спокојног градског света да би живели још мирнијим животом на Светој Гори и себе у потпуности предали Богу, када би каснили на брод за Атос нису се нервирани већ су говорили:

– Ништа страшно! Сачекаћу следећи трајект!

Да ли знате када је долазио следећи трајект? Тек следећег дана. Један трајект дневно.

А ми, када каснимо на ауто-

бус, на трамвај, не стижемо на метро, мучимо се и тугујемо. Седамо на следећи аутобус који долази након десет минута и нисмо у стању да се смиримо током целог пута. А они су говорили: „Ништа страшно! Сачекаћу следећи трајект!“ – и њихова лица су била мирна. Монах се враћао назад у свој манастир, скидао са леђа ранац са храном и почињао да се моли, затим поново ишао у башту и почињао да ради. Други ритам, други живот.

– Да, оче, рећи ћете ми ви, али када је то било! Ми данас нисмо такви. Данас стално журимо. Ако не будемо журили, удавићемо се у мору овог света.

А ја вам кажем: када је потребно ти пожури, али затим буди спокојан. Није ствар у томе да ли да се споља журиш или не, главно је да не допустиш да то јурцање не постане део твоје душе. Да, пожури када је потребно, када има много посла. И у манастирима на Светој Гори када долазе званични гости или је неки празник и очекује се много људи, монаси много раде. Они су у непрестаном покрету, журе, стално нешто раде, али је међутим, њихова душа спокојна, она се нигде не жури, стоји пред Господом. Они се све време моле: „Господе Исусе Христе, помилуј ме! Господе Исусе Христе, помилуј ме!“

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Преведни Евдоким, св. муч. Јулијана, св. Јосиф Аримашејски
Мтш. 17, 14 - 23, зч. 72; 1Кор. 4, 19 - 16, зач. 131.

протојереј Александар Шаргунов ИЗ ПРОПОВЕДИ НА 10. НЕДЕЉУ ПО ДУХОВИМА

Сусрет Господа и Његових ученика са ужасом и грехом људским догађа се одмах након силаска са горе, где се збило Христово Преображење. Слава Господња, благодат, када по дару Христовом добијемо утеху, не треба да прекрије наше очи да не видимо шта се дешава у свету. Ех, како је лако бити хришћанин када је Бог поред нас и пожелимо да заборавимо на све ужасе који се збивају на земљи. Али Бог нам даје своју чудесну радост и силу, да би смо били у стању да сусретнемо невоље и потребе других људи.

Како је ужасно лудило наше деце: отворено богохуљење, вулгарност, разврат, пијанство, дрога, тако да постају опасни и за себе и за свет који их окружује. Све чешће можемо да видимо отворени сатанизам. Млади људи често оболевају од душевних болести и живот завршавају самоубиством. Први пут од постанка света да деца окончавају живот самоубиством и то у толиком броју: на хиљаде деце и десетине хиљада одраслих.

Како често људи, гледајући на то што се данас дешава у свету, говоре да је Црква неспособна да утиче на духовно стање народа. Па ипак, многи у себи засигурно мисле: "Овде су само немоћне Христове слуге, а ако би могли да дођемо до самог Христа, све би било другачије." Притом, они не схватају да је управо овде у Цркви сами Живи Христос. Победитељ ада и смрти и сваког греха. Али друга је ситуација када ми постанемо препрека на путу Христу у Цркви за људе који иду ка Њему.

Данас поново чујемо прекор који Христос упућује свима нама: "О роде неверни и покварени, докле ћу бити са вама, докле ћу вас трпети". Сам Христос као да сведочи да он нема силе да изврши чудо тамо где царује неверје, јер је чудо није нешто попут богатства које су ти дали у руке и ти си га примио. Ти мораш да га примиш дубином свога живота, оним најважнијим што имаш: умом, савешћу и свим својим бићем

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

архимандрит Рафаил (Карелин)
КОМПЈУТЕРСКЕ ИГРИЦЕ

За данашњу децу и њихове родитеље компјутерске игре представљају огромну невољу и један су од главних фактора духовне деградације новој поколења. Постоје породице у којима деца скоро целе ноћи играју компјутерске игре иако више нису у стању да се прилагоде реалности и узалудан је сваки покушај да им се помогне. Зашто је заиста стравно слушати како се неки верници, иако чак и свештеници, подсмевају оним педагозима и свештеницима који су истински забринути због те појаве. По њиховим речима, компјутер је користан, а они само збуњују народ неопходним утицајем страха. То је само још једна пошва да човек није у стању да схвати нечију несрећу све док то лично не доживи и док не добије своју децу. С груте стране, такав стајан духовног слепог и лакомислености заиста обесхрабрују. Како се може помоћи деци? Како их заштитити од тог наркошика? Шта одговорити онима који се смеју шућем јагу?

У време краха руске империје познати писац и филозоф Василије Розанов рекао је једну веома значајну мисао: "Књижевност је уништила Русију." Интелигенција тог доба живела је више у књижевности, него у реалном животу. Она се налазила у свету својих романтичних снова, страсне уобразиље и политичких фантазија. Личила је на неко дете које машта о томе да се ослободи родитељске бриге и, кад је реч о историји, била је спремна да полети за сваким опсценаром и варалицом.

Све је учинила да се заљуља чамац којим је пловила, а на крају га је преврнула и потонула заједно с њим.

Душевно богатство и интелектуална довитљивост, који су присутни у књижевности и уметности уопште, потиснути су силом духа, усмерили ум ка земљи, а срце испунили емоцијама и страстима. Кредо интелигенције био је чудна мешавина сентимента и цинизма, романтике и бунтовништва. Утопијски хуманизам лишио ју је вере. Тако се интелигенција претворила у слепог Самсона који је срушио стубове на којима су се држали сводови империје, под чијим је рушевинама и настрадао.

Уобразиља је опасна стихија јер тај свет, који човек ставара, постаје његова друга стварност. Човек кроз уобразиљу долази у додир с другим светом. Поверење према илузорном, демонизованом свету доводи до тога да човек постаје медијум и губи осећај за реалност. За разлику од протеклих векова, данашња техничка средства омогућавају човеку да дође до мора информација, али те информације не шире његов умни видокруг, него потискују његове психичке могућности, исто као што тело не постаје чвршће и јаче због претешког терета, него човек мора да се упиње из све снаге.

Компјутерске игре буде страст и такав занос да постају привлачније од књижевности, чак бих рекао нека врста магије. Оне људе, а посебно децу, уводе у

виртуелни свет, у свет илузорне стварности која им је занимљивија од реалног света. Ту започиње деградација човекове личности. У оквирима овоземне реалности човек се осећа као странац, гост или путник намерник. Његова домовина је свет компјутера: он живи у том свету и тај свет живи у њему, свет који га је потпуно заробио и на неки начин прогутао. Код тих људи пре свега ишчежава небо и Бог за њих постаје апстрактна и незамљива идеја. Он није потребан компјутерским играчима и зато се налази изван граница њиховог интересовања. Након тога за њих ишчежава и сама земља. Њих уопште не узнемиравају друштвени проблеми и просто су слични пужу који по цео дан проводи у својој кућици. Они су изоловани од своје родбине, лишени пријатеља, а појмове "добро" и "лоше" замењују појмовима победити и изгубити у игри. Због компјутерских игрица људи постају равнодушни једни према другима.

Након духовне парализе почиње душевна равнодушност: човек просто губи потребу за другим човеком, потребу да комуницира с људима и једноставно више није способан ни да воли, нити да доживи љубав. Цео њихов живот постаје игра која их је просто заплуснула изашавши из оквира компјутера. Стварност и илузија мењају места па свет компјутера постаје део њихове душе, док свет око себе доживљавају као виртуелни свет с којим долазе у додир, али у којем не живе. Компјутерске игрице са својим програмима стварају одређене комплексе и човек постаје попут зомбија или некаквог

билошког аутомата.

Мислим да педагози и свештеници који одобравају компјутерске игре нису свесни колико оне утичу на деградацију човека и на његово расчовечење. Они ми личе на родитеље који својој деци дозвољавају да се играју змијама, а да притом уопште не размишљају да би ту игру деца могла платити животом.

Како дете одвојити од компјутерских игрица? На то питање не може се дати једнозначан одговор. Ту свакако може помоћи интуиција родитеља која ће им помоћи да схвате шта би могло заокупити децију пажњу и шта би им требало предложити као алтернативу робовања компјутеру.

Чињеница је да је компјутер постао неодвојиви део савременог начина живљења. Немогуће је и неореално одрећи се компјутера, али треба га користити онда кад нам је заиста потребан, тојест треба натерати компјутер да служи човеку и никако не дозволити да он нама влада.

Шта одговорити људима који се подсмевају свештеницима и педагозима који су истински забринути због компјутерских игрица које обогаљују дечије душе? Кад плане неки кров, комшије не би требале да буду безбрижни и да се смеју, надајући се да ватра неће стићи до њих, него би требало да сви на време почну да гасе пожар.

Хтео бих да додам да су, за разлику од компјутерских игрица, некадашње народне игре имале и васпитни и естетски значај, док компјутерске игрице претварају људе у некакав стандард, тојест у некаву безличну масу.